

Müller Péter

Szeretek emberekről írni, hát még értékes és különleges emberekről! És akkor ne is beszéljünk a kedvenc írókról! De mégis, amikor megkaptam a lehetőséget, hogy Müller Péterről írjak, elbizonytalanodtam, sőt, görcsbe rándult a gyomrom, amikor elkezdtem, és izzad a tenyerem, ahányszor csak nekifogok! Hogyan lehet bemutatni kétezer néhány karakterben egy olyan embert, akinek ma már nem hiszem, hogy lenne magyar írástudó, aki ne olvasta volna a Szerettkönyvét, vagy a „ji kinges-t”, a Jóskönyvet, vagy a legújabbat, a Varázskövet! És ez még csak az elmúlt néhány év terméke! De hol van akkor a Kígyó és Kereszt (itt szerettem bele véglegesen a lényébe, itt értettem meg személyes utunk, a szva-dharmánk lényegét, hogy követnünk kell azt!), vagy a Lomb és Gyökér, vagy az újabb és újabb úgyszólván tartós-elemként feltöltő előadásai a Mesterkurzus-on, vagy a Szintézis szabaddegyetemen, cikkei a női magazinokban, az ezoterikus lapokban, és szinte mindenütt: pl. arról, hogy milyen önzés szeretetet csak adni akarni, és nem tudni elfogadni. Ugyan hányan is küzdünk ezzel a problémával?! Kizökkent minket, elgondolkodtat, és mégis feltölt! Ha elolvasunk egy sort, hetekre szárnyalunk tőle... Hol kezdjem, melyik idézettel a milliányi közül?

Melyik üzenetét közvetítem Müller Péternek? Vagy jellemezzem csak úgy szárazon, általánosságban a munkásságát... a rengeteg szépirodalmi művét, a színházi, dramaturgiai alkotásokat? Ilyeneket mondjak el róla, hogy

kitüntették a Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztjének arany fokozatával, majd 1998-ban József Attila-díjjal, vagy hogy Onasszisz-díjat kapott 1997-ben „Lugosi”-című drámájáért?

Mert ezek is fontosak, hiszen ha valaki a magyar TOP 100-sikeresei között kerül, akkor neki bizonyosan minden oka megvan rá. De nem ezért! Nem ez Müller Péter esszenciája! Akkor mégis mi az?

Mitől szereti mindenki, mitől van az, hogy legjobb barátjával, ha éppen tanácsstalnok vagyunk egy dologban, rögtön az merül fel bennünk: „te, dobjunk rá egy jikinget!” – és itt kizárólag az általa írt Jóskönyv-féle változatot használjuk, nem pedig a klasszikus Friedrich Wilhelm-féle Ji King-et, ami tárháza és szó szerinti leírása az ősi kínai bölcseszövegek és jelek összességének, és mivel olyan régi, nyelvezete sokszor érthetetlen a modern ember számára.

Ez az, megvan! Pontosan ez Müller Péter esszenciája: érthetővé tenni és közel hozni hozzánk a bonyolult spirituális összefüggéseket, és nagyon érthetően, emberien, szeretetteljesen megfogalmazni őket, úgy, hogy tanulhassunk belőle!

Müller Péter az, aki meg tudja fogalmazni a Ji King ősi misztikus jeleit mai, mindennapi, közérthető formában, mert személyesen meditált róluk, mert átfuttatta őket saját magán, mert nem intellektuálisan közelíti a dolgok felé, holott megtehetné, hanem szívvel. Ez az, amiről az ő dolgai szólnak.